

«Найбільша моя нагорода – це врятовані життя людей»

Кореччина має героїв і повинна про них знати.

Нагородження Андрія Джуса экс-міністром оборони України Степаном Плетяком на зручному знаку «Знайшани»

У ової 38 Андрій Джус долучився до звання підполковника, а за плечима у нього бой в Дебальцевому, Зайцевому, Станиці Луганській, Луганському аеропорту та згати інших. Він знаходиться на передовій з початку окупації українських земель реором і знає ціну обводі та життя. Має багато нагород, проте говорить, що його найбільша нагорода – це ті життя, які він зміг врятувати. Під час розмови часто зоміхастся та намагастся бути веселим. Для нього важливо, щоб люди не знали війни та вмоту.

«Андрій рідко дуже хорощим і добрим хлопцем. За характером завжди оповийний, зівнований, відвертий та щирий. У школі улюбленими предметами були історія і англійська мова. Великий потяг до опору у Андрія з дитинства. Він має багато друзів та завжди з повагою ставився до рідних і близьких йому людей. Найбільше хотів бути військовим, йому подобалося це з дитинства. Він доягнув ового, те, можна сказати, великою ціною. Військова праця загартувала характер, а віза забрала одного з найближчих друзів», – ділиться з нами його оверта Наталія Павлов.

– Ви обрали шлях військового ще з нацих років. Закінчували виші навчальні заклади. Чи не було спроби йти до науки про те, до чого цей шлях оже привести? Чи, можливо, Ваша оубов до військової справи є наступні-у силною, що перемогла всі спр-и?

– Коли вирішив вступити до військового значального закладу, мені, як і будь-який одній, яка з шкільного життя потрапила з військового інституту, абсолютно ніго не було про це відомо. Моя думка ормувалася виключно на фільмах про мію та на розповідях батьків або зна-мих. Страхи, як такого, не було. Мож-во, через те, що я не знав ні що це, як це. Не знав навіть системи того, як з все відбувається. Страх, напевно, якийсь, коли сказав вступити іспити. Був рований курсантом, коли розпочався рс молодого офіцра. Упродовж навчання рс ставало більш зрозумілим, а тому на жатковому етапі ця справа мені справді здобувалася.

– Як проходили курсантські роки? овливо, за той час усе-таки великою бажання покинути військо-у справу і присвятити своє життя омусу йшоуму?

– Курсантські роки насправді відір-воються від студентських, а молодість, існо ж, – найкращий час. За той час, обливо ІІІ-ІV курс, моя свідомість по-сто сформувалася, і мені це більше жала подорожувати ці країна, з бажання но займатися стало сильнішим. З ІІ кур-а з'явився більше предметів за нашою теціальністю. Багато речей, про які люди навіть не чули, ми вивчали та виробову-вали на практиці. Ця професія настільки кава, що молодого юнака, який вирішив стати військовим та зрозумів, що йому до-застеться робити, вона з часом захоплює-те більше і більше.

– Коли у 2014 році агресор вступив в українську землю, якими були Ваші вража буюка і перша бій?

– Насправді, це дуже складне питання. 2014 році я мав звання майора та був з посаді заступника командира військо-ої частини. Для мене, як і для будь-якого ідрного військовослужбовця, вступ

агресора на українську землю був спр-онованим. Усе до цього йшло. Не могу говорити за інших, але особисто у мене ні-якої неказисті чи апості не було, тому що це виключно моя робота. Ми виконували присягу та всі клялися захищати нашу землю від ворога як внутрішнього, так і зовнішнього. Коли зовнішній ворог прий-шов, рішення було однозначним: сідаємо в ешелон та виконаємо виконувати бо-йове завдання. Інші зарплати тоді перед кадровими військовими не стояли і стояти не могли.

– Яка реакція була у Ваших рідних, коли вони зрозуміли, що їмий син, брат, чоловік, батько, друг захища-тиме рідну землю і відповідно ризику-ватиме життям?

– Яшло чесно, не могу відповідати за своїх рідних, проте здогадуся. Упев-нений, що вони, як і всі свідомі українці у 2014 році, дуже сильно хвилювалися. Тим паче, що я не одній тав... Нас було дуже багато, і у всіх з матері, батьки та сім'ї. Мені не відомо їмий думки, але знаю, що для них це час безмежного хвилюван-ня, безсонних ночей, молитов у храмах, обертів та збору матеріальної допомоги. Хвилювалися усі. Вилілася не одна літра сліз і крові. Але все ж гадаю, що на це пи-тання краще відповідати рідним.

– Якими були умови на початках? Чи готовою була військова техніка до використання? Чи достатньо її було? Чи змінивалося військоове осна-щення з 2014 року?

– Я почав виконувати антитерористич-ну операцію у складі штатного підрозділу, який брав свій початок ще з часів грома-дянської війни. Не могу говорити за всіх, але у нас не було проблем ні з боскомпл-ектом, ні з технікою. Варто зауважити, що тоді залучалася не вся техніка, а лише краща. Що стосувалося особового складу, то залучали лише найкращих та найдо-товаленіших. Тих, хто пройшов абсолютно всі етапи бойового владження. Від оди-ночної підготовки до злагодження у складі батальйонної тактичної групи. Боскомпл-ект отримали згідно з нормами забезпе-чення. Якщо говорити про харчування, то з ними у нас також проблем не було. Як і у овсюму, були свої нюанси, але вони ви-

Нагородження Андрія Джуса экс-президентом України Петром Порошенком орденем Богдана Хмельницького III ступеня

ршувалися в межах двох діб. Голодним ніхто не залишався. Форма одту була, я представила військово-піхотний підроз-діл. Могу сказати навіть більше – мали шторний костюми. Так, вони були старого зраза і не дуже зручні, але були. Мали камуфляжі та черевичи. Хтось може роз-повідати, що ми були там голі й босі, але це не так. Ми вийшли як повноцінний підр-розділ, забезпечений, на той момент, усім потрібним приблизно на 80-85 відсотків.

– Під Вашим командуванням був батальйон, який брав участь в одному з найважливіших і найважчих боїв за роки окупації – протистояння агрес-ору 25 січня 2015 року в Дебальцевому. Якими тоді були шанси вижити та вийти переможцями?

– У кінці листопада 2014 року мені за-пропонували посаду командира одного з батальйонів нашої бригади, яка дієсно в тому районі виконувала бойове завдання. Я погодився і вже 2-го грудня прийняв у своє підрпорядкування батальйон та став його командиром. Так, як є тим, хто керував босом на висоті 307, 5 або ж «Валера». Ма-буть, усі знають про «Валеру», але мало хто знає, що в той же день лише в мою батальйоні було атаковано 3 заводних опорних пунктів «Валера», «Стерюга» та «Дикита» в районі населеного пункту Тро-їцьке. Фільм знятий лише про «Валеру», але не найбільш краще було на інших. Там були такі ж самі бої. Просто умови були в і тактичному відношенні більш вигідними для нас, тому там втрат не понесли. А «Валера» знаходився в чистому полі, на нього ворог дійсно повноцінний артиле-рійський напад, якого вистачило б для батальйону, а там стояв завод, що у дев'ять разів менший. Відповідно були значесні втрати. Стосовно шанса: якщо голова працює, а ти виконуєш свою справу місно та з у ній фахівцем, шанси вижити навіть на війні досить високі. Усе залежить від людей. Від здатності маневрувати на полі бою, вибрати собі позицію, орисуватися в просторі й розуміти, що відбувається, що потрібно робити та відповідно швидко реагувати.

– Про цей бій у 2019 році навіть від-знято документальний стрічку з Ви-сота 307,5, або ж висота під назвою «Валера», як Ви самі її називали. Ви взяли участь у зйомках цього фільму. Чи готові були до такої пропозиції? Як до цього поставилися хлопці з батальйону?

– Так, фільм знімали в середній зини. Тоді мене до себе викликав начальник штабу ООС та сказав, що є можливість знятися у фільмі. Я розумів, що ніхто не зможе краще пояснити ситуацію, ніж ко-мандир, тому погодився. Вирішив, що краще про це розповім я, ніж людина, яка нічого про це не знає або обізнана мало. Великої уваги до мене не було. Знімальна

група працювала близько 8-10 людей. Усі, хто там знімався, – це мій підрозділ, тобто і там усіх знав. Для мене це був шанс хоча б якийсь виділитися до події се-ред багатьох, які відбувалися. Розумів, що якщо буде фільм, то хоча б якийсь час про це пам'ятатимуть люди. Будуть пам'ятати і про тих, хто загинув, і про тих, хто зни-шив ворогів танки.

– Розкажіть ще про якийсь бій. Чи були схожі до того, що був у Дебальцевому? Або все-таки Ви на передовій з перших днів і багато пережили.

– На момент початку виконання завдань у районі Дебальцевого я з босом відбивав у терористів близькість у районі Станиці Луганської, а також два місця був у Луга-нському аеропорту. Приїждзав туди на новому літачю. Мав певний бойовий досвід, у нас уже були перемоги та поразки, з яких ми зробили висновки. Неможливо порів-нювати, наприклад, бій 2014 з босом 2015. Тому що у 2014 напочатку використання-лася виключно стрілецька зброя з погано навченими ворогами. Це були найманці, які особливо підготували на владженні. А у 2015 уже почався застосування ар-тилерії, танків та бойових машин піхоти. Кожен бій – особливий і відірвається від наступного чи попереднього, тому я не могу виділити якийсь із них. Не могу сказати, що коли стояв у Псоху, було легше, ніж у Дебальцевому чи Зайцевому. Кожен бій – страшний, тому що це втрати та пра-з людських долень.

– Ви – людина скромна і не любите доверити про свої нагороди, але розкажіть про них: скільки і які саме? Або, задово, за стільки років із наби-ралися чимало.

– Так, маю багато нагород, але головна моя нагорода – це врятовані життя людей. Я деякі вивів людей з-під рук ворога. Пер-ший раз – тих, за кого відповідав у Луга-нському аеропорту, та не втратив ні одієї людини, другий – з Дебальцевого. З мо-менту виходу бригади до моменту нашої заміни бойовий втрат у мене не було. Це і вважаю своєю найголовнішою нагородою. Стосовно офіційних державних нагород: маю орден Богдана Хмельницького III ступ-пеня та нагороду за оборону Луганського аеропорту. Також неодноразово був наго-роджений грамотами, подяками й цінними подарунками, але це вже більш побутові моменти, які не мають великого значен-ня.

– Ну і на завершення, як людина, яка побачила, в прямому сенсі, все, як лю-дина, яка знає ціну життя і особово, чого можемо побажати читачам тиж-невика?

– Думаю, я бачив ще далеко не все, але достатньо, аби побажати землем, щоб вони ніколи не бачили війни, а якщо є така можливість, то ніколи не знали, що це.

– Дякую за відверту розмову!

Світлана Вікторія ДЖУС